

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 stycznia 2023 r. w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 września 2021 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 września 2021 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. S. prawo do renty socjalnej na okres od 1 maja 2021 r. do 30 sierpnia 2024 r.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

M. S. reprezentowana przez pełnomocnika – brata J. S. w dniu 23 września 2021 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 września 2021 r. znak: (...) i zaskarżyła ją w całości.

Odwołująca zarzuciła zaskarżonej decyzji błędne oparcie się na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS oraz komisji ZUS i uznanie jej za częściowo niezdolną do pracy, pomimo istnienia dowodów na jej całkowitą niezdolność do pracy. Podniosła, że potwierdzeniem jej całkowitej niezdolności do pracy jest pogorszenie się jej stanu zdrowia zwłaszcza w zakresie neurologicznym i somatycznym oraz uznaniem u niej wystąpienia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności. Ubezpieczona leczy się z uwagi na takie choroby przewlekłe jak padaczka, dyskopatia wielopoziomowa, nadciśnienie tętnicze, astma, migrena, zaburzenia lękowe i nerwicowe. Z uwagi na występowanie tych schorzeń oraz pogorszenie się stanu somatycznego i braku poprawy zdrowia w zakresie neurologicznym w ocenie odwołującej niezasadne było zaliczenie jej do osób częściowo niezdolnych do pracy. Odwołująca podkreśliła, że postępujące u niej schorzenia i zdiagnozowane choroby potwierdza jej dokumentacja medyczna. Jej zdaniem nie można zgodzić się z twierdzeniami ZUS, że obecnie występuje u niej jedynie częściowa niezdolność do pracy, bowiem powołane okoliczności wskazują na całkowitą niezdolność do pracy (odwołanie, k. 3-27 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania komisja lekarska ZUS uznała, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Organ rentowy stwierdził, że na tej podstawie odmówił odwołującej prawa do renty socjalnej. Ponadto organ rentowy odniósł się do zarzutów odwołującej się i wskazał, że niepełnosprawność orzeczonej przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności nie przesądza o uznaniu

osoby z ustalonym stopniem niepełnosprawności za osobę niezdolną do pracy dla celów rentowych (odpowiedź na odwołanie z dnia 12 października 2021 r., k. 28-29 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. urodzona (...) ukończyła specjalną szkołę krawiecką, jednak nie pracowała w wyuczonym zawodzie. Pracowała w sklepie jako pomoc sprzedawcy, wykonywała prace fizyczne w zakładzie pracy chronionej. Obecnie od kilkunastu lat nie pracuje. Otrzymuje zasiłek z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Od dzieciństwa jest leczona z powodu padaczki, od tego czasu stwierdzono u niej także umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Występują u niej częste napady padaczkowe oraz napady zaburzeń świadomości. W dzieciństwie rozpoznano u niej również skoliozę. Od kilkunastu lat jest leczona z powodu przewlekłych zawrotów głowy oraz zespołów bólowych kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Ponadto ubezpieczona cierpi na migrenowe bóle głowy, astmę oskrzelową, nadciśnienie tętnicze oraz rozpoznano u niej upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim (świadcstwo ukończenia szkoły k. 5 a.r., decyzje z 13 września 2021r. w przedmiocie zasiłków k. 43-44 a.s., opinia biegłego sądowego ortopedy, k. 12-14 a. s., dokumentacja medyczna załączona do odwołania k. 15-27 a.s., dokumentacja medyczna w aktach rentowych).

Odwołująca w dniu 31 maja 2021 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę socjalną. W toku postępowania wyjaśniającego ubezpieczona została skierowana do lekarza orzecznika ZUS, który uznał, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Komisja lekarska ZUS również stwierdziła, że nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Mając na uwadze powyższe, organ rentowy na podstawie zaskarżonej decyzji z dnia 6 września 2021 r., znak: (...) odmówił odwołującej prawa do renty socjalnej (wniosek z dnia 31 maja 2021 r. k. 1 a.r. orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 czerwca 2021 r. k. 6 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 lipca 2021 r. k. 11 a.r., decyzja z dnia 6 września 2021 r. k. 14 a.r.).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy ortopedy i neurologa celem ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, czy naruszenie sprawności organizmu powstało: przed ukończeniem 18-tego roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25-tego roku życia bądź w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 19 października 2021 r. k. 31 a.s.).

W opinii z dnia 14 grudnia 2021 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii M. G. stwierdził, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy na okres 4 lat od daty wniosku z uwagi na dysfunkcję kręgosłupa w przebiegu dyskopatii i zwyrodnienia. W opinii podkreślono, że w maju 2021 roku odwołująca przeżyła stłuczenie klatki piersiowej. Rozpoznano u niej padaczkę i zaburzenia lękowo-depresyjne, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim i chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, wielopoziomowe zmiany dyskopatyczne kręgosłupa ze zwyrodnieniem i skoliozą, migrenowe bóle głowy oraz astmę oskrzelową. Biegły ortopeda po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej rozpoznał u niej zespół bólowy kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego w przebiegu dyskopatii i skoliozy. W ocenie biegłego może ona wykonywać prace na pół etatu, proste fizyczne lekkie i bez dźwigania i noszenia oraz bez wymuszonej pozycji oraz pracy na wysokości (opinia biegłego sądowego ortopedy, k. 50-52 a. s.).

W opinii z dnia 24 czerwca 2022 r. biegły sądowy z zakresu neurologii B. A. rozpoznała u ubezpieczonej padaczkę lekoodporną, napady nieświadomości częściowo – złożone i napady uogólnione toniczno-kloniczne, migrenowe bóle głowy, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, piersiowego i szyjnego na tle dyskopatii i zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych, astmę oskrzelową oraz nadciśnienie tętnicze. Biegła wskazała, że odwołująca jest obciążona uszkodzeniem okołoporodowym OUN, z opóźnieniem rozwoju psychofizycznego, upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, a z powodu padaczki była leczona neurologicznie od dzieciństwa. W ostatnim czasie przed wydaniem opinii występowały u niej raz lub dwa razy w miesiącu napady padaczkowe, ponadto ubezpieczona wskazała w wywiadzie, że napady nieświadomości tzw. „wyłączeniowe” pojawiają się u niej codziennie. Leki, które przyjmuje były kilkakrotnie modyfikowane, ale nie uzyskano skuteczności farmakoterapii. W 2022 roku odwołująca zgłaszała w Poradni Neurologicznej powtarzające

się napady nieświadomości z ruchami stereotypowymi, mruganiem, prawostronnym wykrzywianiem twarzy lub bezwiednym krzykiem. Stwierdzono także u niej zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, piersiowego na tle dyskopatii i zmian zwyrodnieniowych i osłabienie zginaczy grzbietowych i podeszwowych stopy lewej, niedoczulicę w zakresie L5, osłabienie L odruchu skokowego. Zdaniem biegłej neurolog powyżej opisane schorzenia odwołującej powodują znaczne naruszenie sprawności jej organizmu, sprowadzając całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej na otwartym rynku pracy obecnie, jak i w dniu wydania zaskarżonej decyzji, na okres 2 lat od daty ostatniego orzeczenia. Ubezpieczona wymaga zatrudnienia na stanowisku przystosowanym dla osoby niepełnosprawnej na rynku chronionym w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym od dzieciństwa tj. przed 18 rokiem życia (opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii k. 105-107 a.s.)

Do powyższej opinii organ rentowy wniósł zastrzeżenia, wskazując, że nie jest ona jasna w zakresie wykazania naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do jakiegokolwiek pracy oraz wskazanego czasookresu ustalonych orzeczeń (pismo ZUS k. 116-117 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 29 sierpnia 2022 r. biegły sądowy z zakresu neurologii B. A. odniosła się do zastrzeżeń ZUS i zgodnie ze swoją opinią główną wskazała, że naruszenie sprawności organizmu stwierdzone u ubezpieczonej powstałe przed 18 rokiem życia powoduje okresową całkowitą niezdolność do pracy na otwartym rynku (opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurologii k. 125-126 a.s.).

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia również do powyższej opinii, podnosząc, że okołoporodowe uszkodzenie OUN z lekooporną padaczką przy wskazanych przez biegłą niewielkich odchyleniach od stanu prawidłowego nie może powodować całkowitej niezdolności do pracy (pismo ZUS k. 136-137 a.s.).

W kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 24 października 2022 r. biegła ponownie odniosła się do wniosków organu i potwierdziła wnioski z wcześniejszych opinii oraz wskazała jako końcową datę stwierdzonej niezdolności dzień 30 sierpnia 2024 r. (opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurologii k. 144-145 a.s.).

Organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia również do powyższej uzupełniającej opinii biegłego i wniósł o powołanie innego biegłego neurologa. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2022 r. Sąd pominął wniosek o dopuszczenie innego biegłego ortopedy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania (pismo ZUS z dnia 22 listopada 2022 r. k. 156-157, postanowienie z dnia 30 grudnia 2022 r. k. 164 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii M. G. oraz neurologii B. A. celem ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd oparł się na opiniach ww. biegłych w całości. Sąd doszedł do przekonania, że analizowane opinie biegłych stanowią rzeczowe i wartościowe źródło ustaleń faktycznych w sprawie. Wskazać również należy, że ww. biegli są specjalistami w swoich dziedzinach, legitymują się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń, które stanowią podstawową jednostkę chorobową ubezpieczonej. W swoich opiniach biegli uwzględnili także najnowszą dokumentację medyczną dotyczącą ubezpieczonej złożoną do akt sprawy. Na podstawie tej dokumentacji medycznej oraz bezpośredniego badania biegli rozpoznali u odwołującej schorzenia szczegółowo opisane powyżej. Biegły z zakresu ortopedii M. G. nie stwierdził podstaw do uznania całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonej, a jedynie częściową z uwagi na przeciwwskazania do wykonywania pracy w wymuszonej pozycji, na wysokości oraz wymagającej dźwigania lub noszenia. Biegły sądowy zakresu neurologii B. A. stwierdziła natomiast wystąpienie u ubezpieczonej okresowej, całkowitej niezdolności do pracy, co również dostatecznie uzasadniła w sposób wcześniej opisany.

Biegli sądowi w sposób przekonujący przedstawili również uzasadnienie rozpoznania oraz rzetelnie i logicznie odpowiedzieli na postawione w tezie dowodowej pytania. Wobec tego sporządzone przez nich opinie nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonej.

Organ rentowy w złożonych pismach procesowych nie podzielił stanowiska wyrażonego w opiniach biegłego sądowego neurologa. ZUS wskazał, że okołoporodowe uszkodzenie OUN z lekooporną padaczką przy wskazanych przez biegłą niewielkich odchyleniach od stanu prawidłowego nie może powodować całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem organu zgodnie z zasadami orzecznictwa lekarskiego z przyczyn neurologicznych może w tym przypadku zaistnieć jedynie okresowa i najwyżej częściowa niezdolność do pracy zarobkowej. W związku z tym organ rentowy wniósł o powołanie innego biegłego sądowego neurologa. W ocenie Sądu podniesione zarzuty nie były należycie uzasadnione i nie dawały podstaw do powołania w sprawie innych biegłych w/w specjalności. Opinia powołanego biegłego dokładnie diagnozuje stan zdrowia odwołującej, a zgłoszone zastrzeżenia przez członka Komisji Lekarskiej ZUS stanowiły de facto luźną polemikę. Organ rentowy również nie wykazał w sposób dostateczny, dlaczego wydana opinia miała być wykonana w sposób nieprawidłowy. Opinia biegłego sądowego koreluje bowiem z dokumentacją medyczną przedstawioną w niniejszej sprawie. Dlatego też zastrzeżenia zgłoszone przez organ rentowy nie zasługiwały na uwzględnienie, a jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu neurologii podlegał pominięciu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 września 2021 r. znak: (...) jako zasadne, podlega uwzględnieniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 11) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Sąd biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 4 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1300) zwanej dalej „ustawą o rencie socjalnej” - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18-tego roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25-tego roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Renta socjalna okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej "Zakładem".

W myśl art. 5 ustawy o rencie socjalnej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje Lekarz orzecznik Zakładu na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach”.

Sąd zważył, że w świetle art. 12 ustawy o emeryturach i rentach, niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu.

W rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, w szczególności u osoby wnioskującej musi istnieć całkowita niezdolność do pracy ustalana w trybie przepisów ustawy o emeryturach i rentach.

W niniejszej sprawie jedyną kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i czy niezdolność ta powstała: przed ukończeniem 18-tego roku życia; w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25-tego roku życia; w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami.

W rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy w okresie od 1 maja 2021 r. na okres do 30 sierpnia 2024 r., przy czym niezdolność ta powstała w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym w czasie nauki w szkole przed ukończeniem 18-tego roku życia. Takie wnioski zostały wyprowadzone przez biegłego sądowego neurologa B. A., które Sąd uznał za własne. Argumentacja organu rentowego wskazująca na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego neurologa była w ocenie Sądu lakoniczna i niewystarczająca. ZUS wskazywał, że okołoporodowe uszkodzenie OUN z lekooporną padaczką przy wskazanych przez biegłą niewielkich odchyleniach od stanu prawidłowego nie może powodować całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu organ rentowy nie wykazał dostatecznie, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa jest inna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej niż wynikająca z opinii biegłego.

Kwestią możliwości dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych wielokrotnie zajmowano się w orzecznictwie, które stanęło na stanowisku, że jeżeli opinia biegłego jest jednoznaczna i tak przekonująca, iż Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74). Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mają więc zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, czy nie wyjaśnia istotnych okoliczności. W niniejszej sprawie Sąd nie znalazł podstaw dla kontynuowania postępowania dowodowego.

Wobec powyższego Sąd przyjął, wbrew stanowisku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z uwagi na znaczne naruszenie sprawności organizmu stwierdzone przez biegłą neurolog, wykazane również zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją medyczną. Sąd Okręgowy zmienił zatem zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w ten sposób, że przyznał M. S. prawo do renty socjalnej.

Ustalenie terminu, od którego Sąd uznał za zasadne przyznać odwołującej prawo do renty socjalnej wynika z dyspozycji art. 15 ustawy

o rencie socjalnej w związku z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach,

w myśl których świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Odwołująca złożyła przedmiotowy wniosek w dniu 31 maja 2021 r. Zatem Sąd przyznał jej prawo do renty socjalnej od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek, a więc 1 maja 2021 r. na okres do 30 sierpnia 2024 r. zgodnie z treścią opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii.

Zgodnie z powyższym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Sędzia Renata Gąsior